

LISTENING · L05

پیش‌بینی نوع پاسخ در جای خالی لیسنینگ

Predicting Words in Listening

از توضیح تا تمرین

کلمه‌های اطراف جاخالی به تو سرخ می‌دهند: شاید پاسخ یک زمان، نام، عدد یا شکل فعلی باشد. این سرخ‌ها مسیر شنیدن را محدود می‌کنند، اما واژه واقعی را پیش از پخش معلوم نمی‌کنند. در این کتاب از دستور، بافت و گرامر یک انتظار قابل‌اصلاح می‌سازی و سپس آن را با صدا می‌سنجی. تمرین‌های نوشتاری برای شناخت تصمیم‌اند. سنجش شنیدن به صدای واقعی نیاز دارد.

اگر هنگام پخش هر واژه آشنایی را به‌عنوان پاسخ احتمالی می‌گیری، چند ثانیه پیش از صدا به جمله سؤال نگاه کن. شاید همان جمله بگوید دنبال عددی برای قیمت هستی، نه نام مکان. می‌توانی از نشانه‌های عدد، حرف اضافه، حرف تعریف و فعل کمکی نوع احتمالی پاسخ را حدس بزنی؛ سپس در برابر شواهد صدا حدست را اصلاح کنی و شکل پاسخ را با دستور بسنجی.

شروع	۱. از بافت سؤال شروع کن، نه از واژه دلخواه
۲. نقش دستوری جاخالی را با احتیاط پیش‌بینی کن	۳. مفرد و جمع را از کل عبارت بسنج
۴. از حدس اولیه به پاسخ قابل‌بررسی برس	برگه تمرین ۱
برگه تمرین ۲	پاسخ‌های ۱
پاسخ‌های ۲	صدای واقعی
مرور و منابع	

۱. از بافتِ سؤال شروع کن، نه از واژه دلخواه

بافتِ سؤال ← نوع احتمالی ← شنیدنِ واقعی ← پاسخ سازگار

برای «Cost: £___ per ticket»، علامتِ £ و عبارتِ per ticket نشان می‌دهند که احتمالاً باید مبلغ را بشنوی. هنوز عددِ آن را نمی‌دانی. برای «Contact name: ___»، عنوانِ خانه نامِ شخص را محتمل می‌کند. این کار به تو کمک می‌کند در صدا دنبال اطلاعات مربوط بگردی؛ هر عدد یا نام گفته‌شده لزوماً پاسخِ همان خانه نیست.

عنوان، واحد و واژه‌های دو سویِ جاخالی را با هم بخوان. «Room: ___» و «Price: ___» هر دو می‌توانند عدد داشته باشند، اما کارکردِ عدد در آن‌ها متفاوت است. اگر فقط عددها را شکار کنی، ممکن است شمارهٔ اتاق را جای هزینه بنویسی. سؤال را به شکل یک رابطه کوتاه درآور: «قیمتِ چه چیزی؟» یا «نامِ کدام شخص؟».

پیش‌بینی باید باز بماند. در یک سؤال دربارهٔ محل، پاسخ شاید نامِ ساختمان باشد و شاید شمارهٔ اتاق؛ بافتِ بیشتر و سپس صدا تصمیم را روشن می‌کنند. اگر آنچه می‌شنوی با حدست نمی‌خواند، به جای دستکاری واژه شنیده‌شده، جمله و دستور را دوباره بررسی کن و با صدا جلو برو.

مثال حل‌شدهٔ تألیفی؛ پیش‌بینی از متن سؤال، نه سنجش شنیدن

Complete the form. Write ONE WORD AND/OR A NUMBER.

Entry fee: £___ per visitor.

پیش از پخش، چه نوع اطلاعاتی را انتظار داری و چه چیزی هنوز معلوم نیست؟ احتمالاً یک مبلغ یا عددِ قیمت؛ مقدارِ دقیق هنوز معلوم نیست. £ و per visitor سؤال را به هزینهٔ ورود پیوند می‌دهند. هیچ عددی در فرم نیامده است؛ مقدار را باید از صدای واقعی بگیری. این تحلیلِ متن است، نه سنجش شنیدن.

- واحد و عنوانِ خانه، نوع اطلاعات را محتمل می‌کنند.
- هر عدد یا نام شنیده‌شده را بی‌تطبیق با سؤال ننویس.
- حدسِ پیش از صدا باید با شاهدِ تازه اصلاح‌پذیر باشد.

۲. نقش دستوری جاخلی را با احتیاط پیش‌بینی کن

کلمهٔ پیش از جاخلی می‌تواند نقش دستوری را محدود کند. در «Visitors must ___ before entering»، پس از must فعل پایه انتظار می‌رود. در «They borrowed a ___»، اگر جاخلی اسم هسته عبارت باشد، احتمالاً اسم قابل شمارش مفرد یا ترکیبی که به آن می‌رسد لازم است. این‌ها انتظارات دستوری‌اند، نه واژه پاسخ.

حرف‌های اضافه نیز سرنخ می‌دهند، اما یک به یک به نوع پاسخ وصل نیستند. «at ___» می‌تواند زمان یا مکان باشد؛ «on ___» ممکن است روز، سطح یا موضوع را دنبال کند؛ «with ___» می‌تواند شخص یا ابزار را معرفی کند. عنوان و ادامه جمله را بخوان تا دامنه احتمال‌ها کمتر شود. از یک حرف اضافه، قانونی قطعی برای هر سؤال نساز.

اگر پاسخ شنیده‌شده با انتظار دستوری‌ات فرق دارد، فوری آن را تغییر شکل نده. شاید عبارت کامل را هنوز شنیده‌ای، شاید جاخلی بخشی از یک ترکیب باشد، یا شاید پیش‌بینی تو اشتباه بوده است. واژه نهایی باید هم با شاهد صدا و هم با جمله و محدودیت واژه سازگار باشد.

مثال حل‌شده تألیفی؛ پیش‌بینی از متن سؤال، نه سنجش شنیدن

Complete the note. Write ONE WORD ONLY.

Participants must ___ the form before arrival.

بدون صدا، نقش دستوری جاخلی چیست؟ آیا واژه دقیق معلوم است؟

یک فعل پایه انتظار می‌رود؛ واژه دقیق معلوم نیست.

must پیش از فعل پایه قرار می‌گیرد. complete، submit یا sign می‌توانند از نظر دستور در این ساختار بنشینند، اما فقط فایل صوتی و معنای سؤال معلوم می‌کنند کدام واژه واقعی گفته شده است.

- پس از must در این ساختار، فعل پایه را انتظار داشته باش.
- a/an می‌تواند آغاز یک عبارت اسمی باشد، نه الزاماً خود واژه پاسخ.
- حرف اضافه به‌تنهایی نوع پاسخ را تضمین نمی‌کند.

۳. مفرد و جمع را از کل عبارت بسنج

شکل مفرد یا جمع در پاسخ اهمیت دارد، ولی یک نشانه را جدا از جمله به قانون قطعی تبدیل نکن. در «A was displayed __»، اگر جای خالی اسم هسته باشد، شکل مفرد محتمل است. در «The displays were __»، پس از were ممکن است صفت، عبارت مکانی یا بخشی از ساختار دیگر بیاید؛ نمی‌توان گفت چون were دیده‌ای، خود پاسخ حتماً اسم جمع است.

همین احتیاط درباره are لازم است. در «The main materials are __»، پاسخ می‌تواند فهرستی از چند ماده باشد، اما یک عبارت هماهنگ مانند «a map and a compass» نیز از نظر جمله با فاعل جمع سازگار است. صرف are به تو اجازه نمی‌دهد هر واژه مفرد شنیده‌شده را به جمع تبدیل کنی. اول ببین جاخالی چه بخشی از جمله را می‌سازد.

وقتی صدا پخش می‌شود، پایان واژه و کل عبارت را دنبال کن. در بازبینی، پاسخ نخست را با متن و کلید بسنج و مشخص کن خطا از نشنیدن پایان جمع بود یا از تحمیل حدس دستوری. برای تمرین بعدی، یک جفت سؤال تازه با شکل‌های متفاوت انتخاب کن؛ حفظ پاسخ همین مثال کافی نیست.

- are/were به‌تنهایی اسم جمع در جاخالی را تضمین نمی‌کنند.
- کل عبارت و نقش دستوری جاخالی را بررسی کن.
- شکل شنیده‌شده را فقط با دلیل صوتی و دستوری تغییر بده.

۴. از حدسِ اولیه به پاسخِ قابل‌بررسی برس

در فرصتِ پیش از پخش، برای هر جاخلی فقط یک برچسبِ کوتاه بنویس: «قیمت»، «نام»، «فعل» یا «مکان». اگر فرصت کم است، سؤال‌های نزدیک و دستورِ مجموعه را مقدم بگذار. زمان‌هایی مانند «سه ثانیه برای هر جاخلی» صرفاً نمونه‌ی تمرینی‌اند؛ در آزمون مدتِ واقعیِ فرصتِ خواندن را از اعلام و دستور همان بخش بگیر.

هنگام پخش، برچسب را با صدا بسنج. اگر یک قیمتِ اولیه را شنیدی و گوینده آن را اصلاح کرد، پاسخ نهایی را از اصلاح بگیر. اگر نامی شنیدی ولی سؤال نام محل را می‌خواهد، نام شخص را کنار بگذار. پیش‌بینی وقتی مفید است که توجهت را هدایت کند و در برابر شواهد انعطاف داشته باشد.

پس از تمرین، کنار هر پاسخ غلط سه چیز بنویس: پیش‌بینی اولیه چه بود، چه چیزی در صدا گفته شد، و چرا پاسخ نخستت تغییر کرد. سپس یک سؤال صوتی تازه از همان نوع حل کن. اگر فقط برگه نوشتاری را حل کرده‌ای، می‌توانی کیفیتِ تحلیلِ سؤال را بسنجی؛ هنوز شاهدهی درباره‌ی توانایی شنیدنِ همان واژه نداری.

- برچسبِ کوتاه کافی است؛ جواب را پیش از صدا نساز.
- اگر صدا حدست را رد کرد، با شاهدِ صدا پیش برو.
- پاسخ اول و دلیلِ اصلاح را برای تمرین بعد ثبت کن.

«Price: €__ each» نوعِ پاسخ را به مبلغِ نزدیک می‌کند؛ عددِ واقعی را باید از صدا بگیری.

پیش از خواندن سؤال: مقدارهای زیادی ممکن‌اند

Price: €__ each: از سؤال فقط نوع احتمالیِ «مبلغ» را می‌فهمی

پس از شنیدنِ واقعی: پاسخِ مشخص را با دستور و جمله تطبیق بده

برگه تمرین · پرسش‌های ۱ تا ۳

این شش جمله و موقعیت کوتاه تألیفی و نوشتاری‌اند. فقط نوع احتمالی پاسخ یا حد پیش‌بینی را بگو؛ عدد یا واژه مشخصی از خودت نساز. پاسخ‌ها توضیح می‌دهند کدام نشانه کمک می‌کند و کجا هنوز صدا لازم است.

A. Price: €__ each.

B. Guests should __ at the desk.

C. Address: __ Street.

D. The tour begins at __ .

E. The exhibits are __ .

F. They brought a __ to the meeting.

۱. در A چه نوع پاسخی محتمل است؟ آیا علامت € خود مبلغ را معلوم می‌کند؟

۲. در B، بعد از should چه نوع واژه‌ای در این جمله انتظار می‌رود؟

۳. در C، Street چه سرنخی می‌دهد و چه چیزی هنوز باز است؟

برگه تمرین · پرسش‌های ۴ تا ۶

این شش جمله و موقعیت کوتاه تألیفی و نوشتاری‌اند. فقط نوع احتمالی پاسخ یا حد پیش‌بینی را بگو؛ عدد یا واژه مشخصی از خودت نساز. پاسخ‌ها توضیح می‌دهند کدام نشانه کمک می‌کند و کجا هنوز صدا لازم است.

A. Price: €__ each.

B. Guests should __ at the desk.

C. Address: __ Street.

D. The tour begins at __ .

E. The exhibits are __ .

F. They brought a __ to the meeting.

۴. در D، آیا at فقط زمان می‌خواهد؟

۵. در E، آیا are ثابت می‌کند پاسخ باید اسم جمع باشد؟

۶. در F، آیا a به تنهایی واژه دقیق یا تعداد همه اسم‌های بعدی را معلوم می‌کند؟

در این برگه هیچ صدا یا کلید پاسخ شنیداری وجود ندارد؛ تنها تحلیل متن سؤال را تمرین می‌کنی.

پاسخ‌های توضیح‌دار ۱۰ تا ۳

اول پاسخ خودت را ثبت کن، سپس دلیل هر تصمیم را بخوان.

پاسخ 1

مبلغ یا عددِ قیمتِ محتمل است؛ مقدارِ نامعلوم است.

€ و each رابطهٔ قیمت را نشان می‌دهند. عددِ واقعی باید از صدای همان سؤال بیاید.

پاسخ 2

فعلِ پایه.

should در این ساختار با فعلِ پایه می‌آید. register یا ask از نظر دستور ممکن‌اند؛ متنِ سؤال واژهٔ واقعی را تعیین نمی‌کند.

پاسخ 3

نامِ خیابان یا بخشی از آدرس محتمل است؛ نام دقیق باز است.

کلمهٔ Street جایگاه پاسخ را محدود می‌کند، اما تا شنیدن نامِ خیابان هیچ پاسخِ معینی نداری.

پاسخ‌های توضیح‌دار ۴۰ تا ۶

پاسخ 4

خیر؛ بافت می‌تواند زمان یا مکان را محتمل کند.
«begins at» گاهی ساعت و گاهی محل را معرفی می‌کند. عنوان و صدای واقعی باید ابهام را رفع کنند.

پاسخ 5

خیر.
پس از are ممکن است صفت یا عبارت دیگری بیاید. از فعل جمع به‌تنهایی شکل واژه پاسخ را تحمیل نکن.

پاسخ 6

خیر؛ آغاز یک عبارت اسمی مفرد را محتمل می‌کند، اما ادامه عبارت و واژه دقیق نامعلوم‌اند.
a می‌تواند پیش از صفت و سپس اسم بیاید. اگر فقط جای‌خالی را با یک واژه پر می‌کنی، دستور و صدا نیز شکل نهایی را تعیین می‌کنند.

در این برگه هیچ صدا یا کلید پاسخ شنیداری وجود ندارد؛ تنها تحلیل متن سؤال را تمرین می‌کنی.

انتقال به شنیدن واقعی

از صفحه رسمی نمونه سؤال‌های IELTS Academic دو سؤال Listening تازه با جاخالی انتخاب کن. پیش از پخش، نوع احتمالی پاسخ و دستور محدودیت واژه را بنویس؛ صدا را یک بار پخش کن و پاسخ نخست را ثبت کن؛ بعد متن و کلید را بررسی کن.

نمونه سؤال‌های رسمی IELTS Academic

<https://ielts.org/take-a-test/preparation-resources/sample-test-questions/academic-test>

۷. در سؤال تازه اول، چه نوع پاسخی پیش‌بینی کردی و صدای واقعی چه پاسخی داد؟

۸. در سؤال تازه دوم، آیا پیش‌بینی را پس از شنیدن اصلاح کردی؟ چرا و تمرین بعدی چه خواهد بود؟

فایل‌های صوتی و کلیدهای رسمی در این کتاب بازنشر نشده‌اند؛ لینک فقط مسیر نمونه سؤال‌های رسمی است.

پاسخ‌های انتقال و مرور

کلید فعالیت‌های صوتی به سؤال و فایل انتخابی تو بستگی دارد؛ پاسخ نخست را با متن و کلید رسمی مقایسه کن.

پاسخ 7

پاسخ شخصی است؛ نوع پیش‌بینی، پاسخ نخست و شاهد شنیداری را ثبت کن.
بدون فایل انتخابی پاسخ ثابتی وجود ندارد. اگر نوع پیش‌بینی درست بود ولی واژه غلط، مشکل را به اشتباه «پیش‌خوانی» نام گذار.

پاسخ 8

پاسخ شخصی است؛ حدس اولیه، پاسخ اصلاح‌شده و یک دلیل مشخص را بنویس.
اصلاح مستند بخشی از مهارت است. اگر صدا در دسترس نیست، این مرحله را بعداً انجام بده و از پاسخ برگه نوشتاری نمره لیسنینگ نساز.

مرور یک‌نگاهی

بافت: عنوان، واحد و واژه‌های اطراف جاخالی را برای تعیین نوع احتمالی بخوان.
گرامر: must/should می‌تواند فعل پایه را نشان دهد؛ حرف اضافه و حرف تعریف را با کل جمله بسنج.
تعداد: are/were به‌تنهایی ثابت نمی‌کنند پاسخ جاخالی اسم جمع است.
حدس: نوع را حدس بزن، واژه واقعی را از صدا بگیر و حدس را با شاهد اصلاح کن.
دستور: سقف واژه و شکل پاسخ را از دستور همان مجموعه بخوان.
تمرین بعد: پیش‌بینی، پاسخ اول، شاهد صدا و دلیل اصلاح را برای دو سؤال تازه ثبت کن.

منابع و مسیر بعدی

درس و تمرین تعاملی همین موضوع